

[Statsministeren.]

nyder ry for ordholdenhed og hæderlighed, og det vil være både urimeligt og uretfærdigt, om denne tragiske affære skulle give anledning til, at nogen skulle mene, der var grundlag for at anfægte denne generelle bedømmelse. Men alligevel er der meget for os alle at lære i forbindelse med Boss of Scandinavia-eksperimentet. Det blev jo fra starten fulgt med levende og fra flere sider med sympatisk interesse fra offentligheden. Boss-folkene var dygtige propagandister, og mange lod sig vildlede. Da Boss-folkene således på et vist tidspunkt ikke kunne opnå den finansiering, de ønskede, i danske banker, blev sagen så sent som i september måned i 1967 i dagbladet Aktielt behandlet på forsiden under overskrifterne: Boss-folkene mødte modstand fra danske finans-kredse. Rystede over de hjemlige banker. Unge erhvervsfolk gik forgæves efter erhvervskapital i danske banker. Britiske banker støttede i stedet for frisk dansk initiativ.

Der er jo nok ingen tvivl om, hvem der i dag har det bedst: de pågældende engelske eller de pågældende danske banker.

Se, det lykkedes Boss-folkene at skabe et dygtigt propagandaarbejde og derigennem at føre mange bag lyset, og en af de ting, man kan undre sig over i denne forbindelse, er, at så mange så længe lod sig blænde af det tilsyneladende så friske nye erhvervsinitiativ, der her var tale om. Der er måske nogen trøst at hente i den omstændighed, at sæbeoblen bristede så relativt hurtigt, men det er yderst beklageligt, at så store værdier skulle forspildes forinden.

Jeg er af den opfattelse, at sagen nu bør have sit forløb i retten, således at alle transaktioner kan blive klarlagt og bedømt i relation til straffelovgivningen og lovgivningen i øvrigt. Jeg tror ikke, det ville være korrekt og hensigtsmæssigt at have særlige undersøgelser løbende, sideordnet med den verserende retssag.

Når retssagen derimod til sin tid er afsluttet, vil regeringen overveje, om der er behov for at lade et lille sagkyndigt udvalg gennemgå hele materialet med henblik på at vurdere, om erfaringerne i forbindelse med Boss-sagen måtte give anledning til at foretage ændringer i bestående lovgivning med henblik på bedst muligt at forebygge

tilsvarende fænomener i fremtiden. Jeg skal her henvise til, at handelsministeren i sin besvarelse af et spørgsmål fra folketingsmand Poul Dam den 2. maj d. å. oplyste, at man bl. a. ved den forestående revision af aktieselskabsloven vil have opmærksomheden henvendt på de erfaringer, der måtte blive indhøstet i forbindelse med den nærmeste udredning af Boss-sagen. Til dette kan jeg føje, at adskillige af disse Boss-firmaer, der hørte under koncernen, inden de kom ind under Boss-koncernen for nogles vedkommende havde fået statsgaranti i henhold til eksisterende lånelovgivning, og en af de ting, det vel kan være rimeligt at tage op til overvejelse, er, om der, når man fra statens, fra regeringens side giver sådanne tilsagn, da skal være et særligt forbehold, en kontrol med, under hvilke former det sker, hvis man afhænder virksomheden, og det er en af de ting, der, synes jeg, måske kunne give anledning til en særlig overvejelse.

J. O. Krag: Ja, det var jo et langt og ordrigt svar. Der var jo ikke meget indhold i det, så jeg kan ikke erklære mig tilfreds med det. For det første synes jeg, statsministeren brugte alt for megen tid på at overveje, om disse specielle Boss-forhold kaster en almindelig mistanke ind over hele det danske erhvervsliv. Den overvejelse kan statsministeren godt opgive, for det er da klart, at de ikke gør det. Men når det er sagt, skal det siges, at det er da lige så klart, at det er jo ikke småpenge, og det er ikke små mænd og små figurer, der har dannet det mønster, som vi nu kender som Boss-skandalen. Det er noget, som et samfund skal være ivrig for at holde sig fri af og gøre sig rent for, og derfor tror jeg, det ville være rigtigt, at regeringen på en langt mere energisk og konkret måde interesserede sig for at få undersøgt finansieringsforholdene og kapitaltilførselsforholdene for dansk erhvervsliv. Det er bl. a. et spørgsmål om sygelige vækster, der giver sig udtryk i noget kriminelt som det, vi har set her, og som andre jo skal betale omkostningerne ved. Det er jo de ansatte fra de lukkede fabrikker, der nu er blevet arbejdsløse, som betaler gildet, og hvordan til syvende og sidst forbrugerne bliver blandet ind i det, ja, det ved hverken statsminister Hilmar Baun-